

СВЕТОСЛАВ ОБЧАРОВ

Живот в СИ...

СТИХОВЕ

*Щастие е да умреш,
преди да си викал
смъртта на помощ!*

Публий Сир

Варна 2006

**ЕДИН ДЪЛЪГ
ШАРЕН ДЕН...**

© Светослав Овчаров, автор, 2006

ДОБРО УТРО!

Осем. Мигам, като рязан пън.
Мъркащ хоризонт, протягам лапи.
Спрял каданс от сетния ми сън
кадрите на новия ден хапе.

Мърдам – охлюв ЧНГ през Март.
В гол такъв превръщам се твреме.
С двойна контра снощният див бард
дава ход на днешния си шемет.

Танкът вън ме чака с трепет мил.
Пали като бик току разгонен.
Драсвам във драскалото с тротил
и Шумахер губя в слой озонен...

Стигам там по-въпреки от Мук.
Стигам там и мацвам късо: „Прего!“
Бия крак – сменил съм го със друг.
Търся его. Я, той бил! Ей, де го!...

ЖИВ...

Трудно, трудно вече се живее!
Остарявам някак все по-бързо!
Все по-рядко нещо в мене тлее,
само порът претендира дързък...

Ставам сутрин, деня благославям,
скърцам като бойна соцмашина.
Чашка турско кипнало добавя
лустро към бежарското албени.

Вън балконът вещо ми подсказва
кривата, в която да потъна.
С доктор Жак Ливайн към сочна пазва –
собствен ход и гордо „ноу мъни“.

Пазвата, подарък за очите –
сетните ми полови атлетни.
Другото хранявам за борбите
тежки, ежедневни тоалетни...

Трудно, трудно вече се живее!
Свиквам със поканите отвъдни.
Все по-често сещам се за нея –
милата, със зъбките оскъдни...

ЖИВОТ В СИ...

Душата ми е свлачище
след нощен земеръс.
Объркано батачище,
дробено къс по къс.

Душата ми е срутен бряг,
прибоя подслонил
със жезъла на древен маг
от делтата на Нил.

Не зная вече кой съм аз
и откога във транс.
В главата ми кънти луд брас,
настроен в дисонанс.

Душата ми е свлачище
без равноделен шанс!

ЪНДЪРГРАУНДСТОН

Пари, пари, парчета мръсни, гадни,
измислил ви е някой велик шут!
В ръце чевръсти с пръсти безпощадни
завиват се със вас и цар, и луд.

Хартийки цветни, шумолящи, гладни,
съдбите ни държите в своята власт.
За слава вечна вие, вечно жадни,
умирате, задръстени от сласт!

Пронизвате наивниците хитро,
превземате ги подло с точен такт
и вкарвате в главите им „ин витро“
решение за сключен със вас пакт!

Ортакът нов попада в здрави клещи
и стиснат под брадата ловко с тях,
е хвърлен във запалените пещи
при своя правоверен, реден грях...

Пари, пари, парчета мръсни, гадни!

ПАЛАВ ДЕН

Весел дъжд залива всичко вън.
Цапам руйни вадички по пътя.
Облак кихна за наздраве с гръм.
Бодър гларус до комина мъти.

Джипка стройна цопна, легна в крен.
Локва сочна с кикот ме окъпа.
Вятър духна рокличка пред мен
и целуна на девойче пъпа.

Вън денят е явно пощурял –
скача, плаче, смее се, палува.
Нека го оставим – дявол бял!
Време му е да се налудува.

БУРЯ

Духа. Било бриз. Все вятър!
Фучи във клоните на бора.
Шатрата прибра си шатър –
от днеска плътно пусна щори...

Браво! Стига тек! В живота!
Там всичко свежда се до порно.
С „ми“-ТО – неизбежна нота,
и долно-горно – все мажорно!

„Стига! Стига още! Боже!
Бе толкоз хич – сега прекипва!“
Рано-късно идва Ножа!
И млякото завряло рипва...

А вятърът затуй май духа...

БИЗНЕС...

Запознахме се: „Добър ден“ – „Здрасти!“
И ръка в ръка, както му е ред.
А с дежурните лафови пасти
бе стопен интервалният лед.

После седнахме в блицкафенето,
парафирахме с чашчица-две.
А накрая със „Многая лета“,
протокола от БЕ стана ЩЕ!

Разделихме се: „Чао!“ До пак – в чата,
със известни уклони напред.
А гарантите в по-късна дата
бяха нежно подминати с мед...

...О, живота? Това е живота!
И отзад, и в средата, отпред...
Глух прави се между двете „до“-та
и изпявай си всичко поред!!!

ЖУРИ ^с_д, АПЕЛ

Странно животно изглежда езикът ни роден!
Бъка от бисери порно-сакрални.
Миш-маш забъркали думи заплоден, оноден,
сменят посоки фронтални, с анални...

Ситнй един пополегнали букви надясно.
Друг пък – обратен, ги впряга левашки.
Трети – навярно наясно със тясно и бясно,
честичко спряга глаголето лашка...

Пишат писания с пицни писалки писачи.
Пишат с ръце туй, що мислят с краката.
Нижат си книжка след книжка кат' кренвирши „Сачи“,
трупат сергии на няколко ката...

Скъпи вий, братя, сестри, мили менеподобни!
Бодри драскачи, простете – колеги!
Смело сучете от пръстите си горнопробни
морни, минорни и мензурни неги!!!

Д-Д Ъ
Ж Ъ
Ъ Г
Д А
КИЛИМ

Пороен, спривав, топъл дъжд
след слънце спряло, побесняло,
окъпа буйна, жадна ръж,
разстлала пъстро одеало...

...Проводила молба по бриз
до облаците млечнобели,
да скрият жежкия жълт диск,
преди съвсем да са заврели.

Опитал Белчо пухкаран,
самичък да покрий за трима,
но скоро бил така съдран –
изсипал се върху килима.

А той събуден, ободрен
от ду̀ша – спретнал му молбата,
до следващия летен ден,
до следващия дъжд с дъгата...

ТАЙНАТА

Запитах на село столетник веднъж:
– Как трупна ти, деденце, толкоз години?
Затиснал си устни, вековникът мъж
ни дума изричаше, ни половина.

Повторих, потретих въпроса си свой:
– Кажи ми как стигна ти възраст такава?
Отвори най-сетне душата си той:
– Със райберче, сине, че думите шават...

ПРЕЛЮДИЯ...

Тишината стене, не, скимти във пустото,
галена от мъртвото крайбрежие.
И луната смело си разхожда густото,
по леха засяла с центробежие.

Не преплисват даже никакви талазчета.
В охлювите дребни наематели
да изпълнят насъбраните си басчета,
чакат ред в позиция ползватели.

Тази нощ обаче всеки май покрил се е –
спазва постното великолепие.
Само с тишината тъпанът опил се е –
правоверен, с гордо раболепие...

ЖИВОТ

Морето вълни на огромни талази.
Кипят бал след бал те – заливат брега.
Заслужили тук генералски лампази –
на сър Океан луди-млади – деца!

Луната отгоре унесено гледа,
залисана в морските детски игри.
Водата за нея – една малка педа –
разбъркана, палава, смешна дори.

Моренце, моренце – мечта за едни си.
За другите – локва изстрадана пот.
И никой не казва: „Моренце, иди си!“
За всички си сила, надежда, живот!

ПАЛИТРА

Уморих се! Дълъг, труден ден!
Въпроси жежки, пъстрооки.
Диалогът – необикновен.
Бацили, коки, стрептококи...

Прекалих ли? Тест – въпрос на ген!
Проблеми ранни в зрели дози.
Премиера – „Палав със Жен-шен“.
Парадонтоза в късна роза...

Поразпях се. Хит смених със хит.
Разходих себе си в атласа.
Попоцапах – Дунав, Тича, Вит.
Прескочих в космоса със НАСА...

Ококорвам – Празен квадрат бял
нахално в рамката се мъдри.
О, нещастен, цвят ти не видял!
Лекенце даже се не къдри!...

Денят залезе! Бе? Да бѐ!

ОТКРИТИЕ

Морето съм аз
на четири по сто...
Във късен чер час,
под мишка с ребро
от вечния бас –
кой-кой, от кого,
току давам газ.
Дали? Ох! О-хо!...
Морето съм аз
на четири по сто...
Моряк съм за час –
със и без ребро...

С ПОСЛЕДНИЯ ЗАЛЪК

/ интимно /

Видях я! Беше такава – сирена!
Танцуваше плътно във тъмното блус.
Потънала в скута на Парис, Елена
дояждаше сетната хапка кус-кус.

Пианото чукаше Бах – сонатина.
В спикато въздишаше бял саксофон.
В гримьорната нервно, по жълти бикини
певицата гладеше син панталон.

На бара, зад сламка ливадно зелена,
със край в кърмъзънена паст – силикон,
разстилаше взор – „отегчена вселена“,
едно същество с натоварен балкон.

А там, пред оркестъра, Парис, Елена,
кандилкаха ханшове в ритъма блус
и само на бузата, тъничка вена
издаваше сетния залък кус-кус...

НА ТЕБ...

Сърцето ми не свари всичко да ти каже.
То още на средата прегоря, пресипна.
Дойдоха му премного житейските етажи –
подскочи, престара се, вдигна пара, кипна...

Останаха безброй слова по стъпалата –
неказани, пришпорени от метронома.
Свещта замина си, угасна светлината,
фенерът изцвърча прегрял, изпадна в кома.

Повиканата помощ закъсня прилично,
дойде като довяна септемврийска шума.
Сърцето ми остана да търси аритмично
ключът за крепостта – пропуснатата дума...

МОМИНСКО...

Една жена изстена подир мене:
– Човече, мило, може ли, за миг!
Настроих се на фокус „молто бене“,
придадох благинка на свиден лик.

Поел ръката с пръстен ношно лунен,
целунах аромат „Заклучен свян“.
Във погледа усетих вик забунен –
чорбичка – есенна копривка с хрян.

Жената ми посочи с пръст паважа.
Погледнах и потънал в вечността,
ми стана ясно – дума без да каже –
изпуснала си беше младостта!

НАШАТА ИГРА

Остани! Моля те, остани!
Аз не мога, не искам без тебе!
Не зачерквай дни, пълни с мечти,
щом сърцето ми вече обсеби!

Остани! Моля те, остани
с любовта ни щастливо родена!
Не завръщай в мен, както преди
самотата жестока да стене!

Вън е пролет! Не чувстваш ли? Виж!
Открехни си прозорче към нея!
С топлинката ѝ ще разцъфтиш
и сърцето ти чак ще запее!

Остани! Моля те, остани!
Не разплаквай във нас пак децата!
Вярвам аз! Вярвам, вярваш и ти
във играта! Спомни си играта!...

МАХАЛОТО НА ЖИВОТА

Дори когато си толкова далече,
че писмата ти пристигат уморени,
а очите ми, попресъхнали вече,
търсят още в края: „Обичам те! Лени!“,

дори и там друг навярно да ти пречи
да ме виждаш още в сънищата цветен
и държи в ръка ръката ти, далече
от листа, готов за гълъба ответен,

сигурен съм, зная, трепетите твои
другата вода не може да погасне,
с времето дори и в чуждите покои
раната отворена не ще зарасне!

Вярвам! Вярвам, че дълбоко в теб ще тлее
споменът щастлив от нашето начало,
въпреки че честно, все ще ни люлее
вечното, неумолимото МАХАЛО...

ЕХ...

Колко години затрупаха първата?
Май се изгърби, горката...
Болки и радости сушиха кървите,
да не накапят краката.

Болки и радости късаха вървите,
стегнали здраво ръцете.
Колко години затрупаха първите
корени, хранили цвете?

Първата хранена беше със кървите,
дали цвета за борбата.
После се борихме смело със вървите,
пречили ни във играта.

Колко години затрупаха първата?
Май че добре належаха!...
Борих акулите, хванах пъстървата.
Бяха години... Ех, бяха!

НА ПОСЛЕДНАТА ПРАВА

Останаха излъгани жени уви, от мен...
На колко ли от тях не оправдах надеждите?
Навярно са ме смятали за необикновен,
подведени от вярата – богат над веждите...

А мързелът ме гонеше! Ужасен крив канап!
Избирах? Не! Да, честно! Безкрайно тъпо геле!!!...
Изминах своя крехък път на костюмиран трап –
дойде с кафенце в дим... и... Сляпата неделя!...

Жени, жени, простете! Моите извинения!
Затрупва ни със изненади тоз живот-рали.
Във мен настъпват повсеместни изменения.
Въпросите се свеждат до един жесток – „Дали?!“

За сетен път, с последно слово искрен съм със вас!
За сетен път във мен мъдрува честното дете,
защото ми остават преброени литри газ –
машинката да кихне, да покашля и да спре...

ЕЛЕГИЯ

Тази нощ, разстрела си сънувах:
„Бяха срещу мене три богини.
Парис – аз ги гледах и умувах
избора си в бяло, жълто, синьо...

Първата ме стрелна от високо
със очи дълбоки морскосини.
Втората наблегна „молто споко“,
в две добре узрели мандарини...

Третата – опъната ла струна.
Бръмна тетивата ѝ ракетна
и лиши света от Данчо Бруно
малката стреличка арбалетна“...

Кладата – свещена простотия
с огъня на пъклените пещи...
А в съня ми още, още вие
писъка, пронизал ме зловещо...

ПОМЕН ВРЕМЕНЕН

Времето е много толкова!
Времето е ошашавено!
Стъпило на кънки ролкови
с чувството на недоправено,

се пързалия по баирите
с' скоростта по път на вятъра.
С вещица покрива дирите –
свои, чужди, все на вятъра...

Ревна гороломно пясъка:
„Ще умра от ужас всякак си!
Порно безподобни с плясъка,
водораслите се плякат в ми!“...

... Времето бе много толкова!
Няма го, отдавна стана хич.
Страдаше от болест болкова.
Беше време! Беше, беше пич!...

ПЕСЕН ЗА ВАРНА

Ако сутрин във леглото се събудиш
и от изток слънчев лъч носа ти парне,
не губи напразно време да се чудиш,
просто знай, че се намираш в морска Варна!

Ако във незнаен гларус те окъпе
с тържествуващ вик от точно попадение,
на химическо носи, макар и скъпо
и не чакай там от никой съжаление!

Ако вечер във крайморското капанче
чифт кръстосани подмамят те, навярно
ти затънал си в поредното романче
със чаровниците, грации на Варна!

Ако някоя от тези те превземе
и те вкара под венчилото коварно,
не проклинай тъжно с „Дявол да го вземе!“,
стани гражданин с „Добре дошъл!“ на Варна!

ИНТИМНА ПОЩА

ПИСМО ДО АЛЛА

„Жизнь

невозможно

повернуть

назад!“...

Живот... с начале?

Екшън с разказан сюжет?

Дървеното човече се превръща

в Алла...

Нет!

В живота може само веднъж!

Я согласен с тобой!

Светлю

ПЕСЕНТА НА ЧАЙКАТА

Чайката
от песента на Емил
потърси бряг,
 гнездо да свие.
Летя, летя –
 от висината го видя.
Зарадвана, задъхана,
поиска да кацне.
Само остри камънаци...
Разочарована
 зави,
върна се на своя бряг
и запя:
„Този бряг,
 моя бряг,
 роден бряг!“ ...

ПОСЛЕДНИЯТ УРОК НА ЖИВОТА

Под зоркото майчино око
чайчето расна
 и набира
 сили
в крилете си.
...И всеки път прелита
 по-далеч
по покрива...
Докато веднъж той
 свърши...

ПРИВАТИЗАТОР

Моя си,
чуваш ли, моя си!
Очите ти гледат на север –
моя си!
Косата ти с вятъра северен –
моя си!
Гърдите ти – сочат на север –
моя си!
Аз твоя съм юг – те всичките
знаят!
Аз твое съм Слънце!
Моя си, чуваш ли,
моя си!

МОЛБА НА ДЪРВЕТАТА

Жълтите есенни листа падат на земята.
Не бързайте, мили мои!
Не оставяйте клоните голи!
Те ви приютиха през пролетта.
Вие ги пазихте през лятото
от горещите слънчеви лъчи.
Тогава бяхте още млади, зелени –
сега поумнели, едно след друго бягате.
Не бързайте, мили мои!
Не оставяйте клоните голи!
Та те са ви създали.

УРОК

Предложиха ми избор:

– Горната или долната земя?

Пропуснал някога тази приказка,
нямах време за мислене:

– Средната! И съм уцелил!

Всички отивали горе и долу.

Авантюристи...

А нашата се нуждаела от ХОРА!

АПОКАЛИПСИС

Играта свърши!

Копринените усмивки,

вакуумираните целувки и

блажените словоизлияния,

превърнаха житието

в приказка

за големи лисици.

Зайците,

кокошките

и мишките

бяха изядени.

Царят лъв заряза жена си

и сега оглася пустинята...

Морето е солено.

Всички са гладни и жадни.

Миражите – също.

Играта свърши!

„ТЪРСЯТ СЕ ДЕЦА“...

Вълкът, изгладнял до смърт,
решил да се нахрани с Червената шапчица.

За тази цел

 той влязъл в приказката
и когато дошло време за обяд,
си отворил устата,
 за да я глътне.

Учудването му било страшно голямо,
когато видял пред себе си шапчица,
 но зелена!

Изключително объркан,

 той излязъл от
приказката
 и останал гладен.

За бабата така и не се сетил...

Все пак,

 не е бил домашно куче,
а вълк!
Господи, той беше див!...

ВИНОВАТ

Вдигна очи –

 изгори ме!

Зави ме с коси –

 задуши ме!

Поднесе устни –

 удади ме!

Остави!

 Заслужих си го!...

ОПРАВДАНИЕ

А беше само една изневяра!
– 120 на 80!
После се съблече...
– 200 на 100!...
...После ме събудиха
два погледа
 загрижени –
единия в бяло...
А беше само една изневяра!

МАЛШАНС

Една катафалка
 чака въвн.
Час,
 два,
 три...
И си отиде...
А беше кола –
 мечта!
Казват –
 птичето само веднъж
каца на рамото...

СТОН

Хора,
дайте ми кураж!
Само един!
Един ми стига...

СЪДЪРЖАНИЕ

ЕДИН ДЪЛЪГ ШАРЕН ДЕН...	3
Добро утро!	5
Жив...	6
Живот в СИ...	7
Ъндърграундстон	8
Палав ден	9
Буря	10
Бизнес...	11
Жури с/д' апел	12
Дъжд-Дъга-Килим	13
Тайната	14
Прелюдия...	15
Живот	16
Палитра	17
Откритие	18
С последния залък	19
На теб...	20
Моминско...	21
Нашата игра	22
Махалото на живота	23
Марка „България“	24
Мъката на поета	25
Ех...	26
На последната права	27
Елегия	28
Помен временен	29
Песен за Варна	30
ИНТИМНА ПОЩА	31
Писмо до Алла	33
Песента на чайката	34
Последният урок на живота	35
Приватизатор	36
Молба на дърветата	37
Урок	38
Апокалипсис	39
Помен	40
Творчески процес	41
***	42
Виноват	43
Оправдание	44
Малшанс	45
Стон	46

От същия автор:

1. „Смешни и поучителни мърбъркащи истории“ - проза
2. „Бульон трезве“ - стихове, хумор и сатира
3. „Луд за обич“ - лирика
4. „Криво село“ - разкази в прави рими
5. „Вчерашни кюфтета“ - хумор и сатира
6. „Другият грешник“ - лирика
7. „Многоточия“ - лирика
8. „Секс през сълзи“ - смешна еротика
9. „Живот – к’во по-несериозно!“ - лирика
10. „Не съм ти длъжник, живот!“ - лирика

СВЕТΟΣЛАВ ОВЧАРОВ
ЖИВОТ В С И...

—
Българска, първо издание

—
Коректор - Катя Бакърджиева